

„ w brzmieniu po sprostowaniu”

Sygn. akt II K 668/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 września 2019 roku

Sąd Rejonowy w Zabrze w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Adam Budowicz

Protokolant: Karolina Wojtala

Prokurator: Ewa Grott

po rozpoznaniu w dniach 26.06.2019 r. i 09.09.2019 r. sprawy:

A. K. (K.) c. A. i K. z d. S., ur. (...) w Z.

oskarżonej o to, że:

w dniu 13 stycznia 2019 r. w Z. znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością alkoholu w wydychanym powietrzu (badanie I - 0,85 mg/l, II - 1,01 mg/l) prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny w postaci samochodu osobowego m-ki O. (...) o nr rej. (...)

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

orzeka

1. uznaje **A. K.** za winną popełnienia zarzucanego jej czynu opisanego wyżej w części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i § 3 k.k. skazuje ją na karę 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 (trzydziestu) złotych;
2. na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonej **A. K.** środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
3. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec **A. K.** środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000,00 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
4. na mocy art. 63 § 4 k.k. zalicza oskarżonej na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 stycznia 2019 roku do dnia 09 września 2019 roku;
5. na mocy art. 627 k.p.k. i art. 3 ust 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonej **A. K.** na rzecz Skarbu Państwa wydatki postępowania w kwocie 70,00 (siedemdziesięciu) złotych oraz opłatę w kwocie 180,00 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Sygn. akt II K 668/19

UZASADNIENIE

W dniu 13 stycznia 2019 roku około godz. 23:50 **A. K.** przyjechała samochodem m –ki O. (...) o nr rej. (...) C na (...) usytuowaną przy ul. (...) w Z.. Pojazd zaparkowała na parkingu stacji, a następnie udała się do budynku stacji w którym znajduje się sklep celem dokonania zakupów. Zauważył ją pracownik stacji, który spostrzegł, iż kobieta porusza

się chwiejnym krokiem, a nadto zwrócił uwagę na jej bełkotliwą mowę. Uznał, że kobieta mogła przyjechać będąc pod wpływem alkoholu i w związku z tym telefonicznie zawiadomił Policję, iż osoba będąca pod wpływem alkoholu może odjechać samochodem. Przybyli na miejsce zdarzenia funkcjonariusze Policji zastali oskarżoną w momencie gdy wsiadała do samochodu. Od kobiety poczuli zapach alkoholu i uzyskali od niej potwierdzenie, że przyjechała samochodem po spożyciu alkoholu. W związku z powyższym przeprowadzono badania na zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym na urządzeniu D. Alkotest 6820 i uzyskano wyniki: 0,85 mg/l i 1,01 mg/l. Na wniosek A. K. pobrano od niej krew do badań laboratoryjnych. Z załączonej do akt ekspertyzy z zakresu badania alkoholu etylowego w płynach ustrojowych wynika, że w nadesłanej do badań próbce krwi stwierdzono 1,99 promila alkoholu etylowego.

Oskarżona nie była dotychczas karana sędownie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków: B. Ł. (k. 4-5, 26-27, 54-55 i 87-88), K. B. (k. 8, 49-50 i 89), M. J. (k. 52-53 i 88) i K. C. (k. 62-63 i 87) oraz w oparciu o ujawnione na rozprawie dowody w postaci: protokołu z przebiegu badania stanu trzeźwości analizatorem wydechu (k. 20), świadectwa wzorcowania (k. 12), płyty CD (k. 18), protokołu oględzin (k. 20-21), sprawozdania z zakresu badania alkoholu etylowego w płynach ustrojowych (k. 58), protokołu pobrania krwi (k. 59) i danych o karalności (k. 85), a także w niewielkiej części mając na względzie wyjaśnienia oskarżonej (k. 42-43, 49-50, 54-55 i 86-87).

Przesłuchana w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanej A. K. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, że w dniu zdarzenia po odwiedzinach u rodziców późnym wieczorem postanowiła spędzić czas w klubie (...) przy ul. (...) w Z.. Ponieważ jechała samochodem zaparkowała go o godz. 21:00 w pobliżu na parkingu (...). W lokalu rozmawiała z barmanką, popijając wino. W ten sposób spędziła czas do zamknięcia lokalu do około godz. 24:00. Udała się z powrotem na stację chcąc zabrać rzeczy z samochodu, aby później pieszo udać się do miejsca zamieszkania. Na stacji zakupiła zapiekankę. Wróciła do samochodu celem przepakowania rzeczy do reklamówki pobranej na stacji BP i po chwili spostrzegła stojących w pobliżu policjantów. Przestraszyła się i była zestresowana. Przed Sądem oskarżona podtrzymała swoje stanowisko i stwierdziła, iż Policjanci mówią nieprawdę, twierdząc, że poinformowała ich, iż przyjechała na parking po spożyciu alkoholu.

Wyjaśnienia oskarżonej są wiarygodne tylko w części dotyczącej tego, iż krytycznego dnia przyjechała samochodem na stację BP w Z. oraz że robiła tam zakupy. Natomiast zaprzeczenie aby prowadziła pojazd w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości i spożyła alkohol dopiero po zaparkowaniu samochodu na stacji benzynowej, jest obroną przez oskarżoną linią obrony celem uniknięcia odpowiedzialności karnej. Jej wersja jest sprzeczna z pierwotnymi zeznaniami świadka B. Ł. oraz z ustaleniami funkcjonariuszy Policji dokonanymi bezpośrednio po dotarciu na miejsce zdarzenia. W oparciu o relacje wymienionego świadka i informacje przekazane przez A. K. ustalono, że krytycznego dnia oskarżona przyjechała na stację benzynową po zakupy. Z uwagi na zachowanie oskarżonej wskazujące na spożycie alkoholu wezwano Policję. Funkcjonariusze poczuli od kobiety woń alkoholu, która przyznała, iż przyjechała samochodem po zakupy i wyraziła z tego powodu żal. Badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu potwierdziły, że A. K. była w stanie nietrzeźwości. Z powyższych względów Sąd wyjaśnienia w tej części uznał za niewiarygodne.

Wiarygodne dla Sądu są zeznania przesłuchanych w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji K. B. i K. C.. Treść ich zeznań jest dla Sądu jasna, logiczna i przekonująca. Odnośnie zeznań świadka B. Ł., zdaniem Sądu mimo pewnych zmian w ich treści de facto są to zeznania konsekwentne, zezwalające na danie im wiary. Świadek ten spostrzegł oskarżoną na stacji około godz. 23:50, zauważył jej chwiejny krok i bełkotliwą mowę, po czym zawiadomił Policję. Wcześniej około godz. 23:30 B. Ł. wykonywał prace porządkowe na terenie parkingu i jednoznacznie zeznał, że nie było żadnych zaparkowanych samochodów na parkingu przy stacji benzynowej. Wyklucza to stwierdzenie oskarżonej, iż samochód na stacji BP zaparkowała o godz. 21:00. Oceniając wiarygodność zeznań świadka M. J., Sąd miał na uwadze, iż jest ona znajomą oskarżonej i z dużym prawdopodobieństwem złożyła takiej treści zeznania aby jej nie zaszkodzić. Wiarygodnym dowodem dla Sądu jest dołączone do akt sprawozdanie z zakresu badania alkoholu etylowego w płynach ustrojowych, albowiem zostało ono sporządzone przez podmiot posiadający wymagane uprawnienia i w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Nadto dokumentu tego nikt nie kwestionował.

Oceniając zachowanie oskarżonej Sąd uznał, że wypełniła ona znamiona ustawowe zarzucanego jej przestępstwa. Kierując samochodem w stanie nietrzeźwości wypełniła A. K. dyspozycję art. 178a § 1 k.k., sankcjonującego odpowiedzialność za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości lub odurzenia. Przez prowadzenie pojazdu należy rozumieć wprawienie go w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie w sposób zgodny z konstrukcją pojazdu. Podmiotem występku określonego w art. 178a § 1 k.k. może być jedynie osoba, która bezpośrednio uczestniczy w prowadzeniu pojazdu. Występek z art. 178a § 1 k.k. ma charakter umyślny, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających i godzenie się z tą możliwością, co w niniejszej sprawie niewątpliwie miało miejsce. Przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. może być popełnione wszędzie tam, gdzie odbywa się ruch pojazdów, a więc tak jak w niniejszej sprawie na drodze publicznej, nadto na drogach osiedlowych, terenach budowlanych, lotniskach itp..

Uznając oskarżoną za winną popełnienia czynu zarzucanego jej aktem oskarżenia, Sąd na mocy art. 178a § 1 k.k. skazał ją na karę 60 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30,00 złotych. Na mocy art. 42 § 2 k.k. orzeczono wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. W oparciu o art. 43a § 2 k.k. orzeczono wobec A. K. świadczenie pieniężne w kwocie 5.000,00 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Na zasadzie art. 63 § 4 k.k. zaliczono oskarżonej na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 14 stycznia 2019 roku do dnia 09 września 2019 roku. Na mocy stosownych przepisów zasądzono od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty i opłatę sądową.

Wymierzając karę Sąd kierował się dyrektywami sędziowskiego wymiaru kary zawartymi w art. 53 § 1 k.k., a zarazem miał na uwadze by dolegliwość kary i środków karnych nie przekraczała stopnia winy, uwzględniała stopień społecznej szkodliwości czynu oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które mają osiągnąć. Zdaniem Sądu wymierzona kara jest adekwatną, czyniącą zadość wymogom prewencji ogólnej i szczególnej. Kara wymierzona oskarżonej zdaniem Sądu wzbudzi i utrwali respekt przed konsekwencjami grożącymi za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Orzeczona kara zrealizuje również stawiane jej cele w zakresie prewencji indywidualnej i spowoduje, że oskarżona nie wejdzie w przyszłości w kolizję z normami prawa karnego. Należy podnieść, iż wysokość orzeczonego środka karnego i świadczenia pieniężnego została wymierzona w najniższej wysokości, a orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych było w niniejszej sprawie obligatoryjne, albowiem sprawca w czasie popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji był w stanie nietrzeźwości, który zachodzi, gdy zawartość alkoholu w organizmie wynosi lub prowadzi do stężenia we krwi powyżej 0,5‰ alkoholu lub obecności w wydychanym powietrzu powyżej 0,25 mg w 1 dm³. Zakaz ochroni innych ludzi od narażenia swojego zdrowia przed nieodpowiedzialnym kierowcą i eliminacja oskarżonej jako kierowcy z ruchu drogowego uczyni to, że mniej uczestników tegoż ruchu nie będzie przestrzegało podstawowych zasad bezpieczeństwa. Również obligatoryjnie należało orzec świadczenie pieniężne, co wynika wprost z treści art. 43a § 2 k.k., albowiem w razie skazania sprawcy między innymi za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k., sąd orzeka świadczenie pieniężne w wysokości co najmniej 5.000,00 złotych.

Obrońca oskarżonej w mowie końcowej wniósł o jej uniewinnienie, względnie o warunkowe umorzenie postępowania karnego. Biorąc pod uwagę okoliczności sprawy, w tym stan nietrzeźwości oskarżonej powodujący znaczne obniżenie sprawności motorycznej wywołane wysokim stężeniem alkoholu w jej organizmie, wniosek ten był nie do zaakceptowania przez Sąd.